

RECULL DE PREMSA

09/10/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
09/10/13	RECORDANT "EL PAPUS" / EL PUNT AVUI	4	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
09/10/13	MONTSERRAT HISTÒRIA D'UNA ENTREVISTA / LA VANGUARDIA (ED. CAT) CULTURA/S	6	4
09/10/13	25.396 EUROS DELS LECTORS D'EL PUNT AVUI, PER ALS MESTRES / EL PUNT AVUI	10	1
09/10/13	EL PERIODISTA SOLDAT / EL PUNT AVUI	11	1
09/10/13	'APP SERIE' / EL MUNDO (G.U.CAMPUS)	12	1
09/10/13	EURONEWS LLEGA A LAS GAFAS DE GOOGLE / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	13	1
09/10/13	ELS MITJANS DEL GRUP GODÓ DESEMBARQUEN A L"SMART TV" / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	14	1
09/10/13	EL PERIODISTA JON SISTIAGA SE ACERCA A LA AMÉRICA DEL ODIÓ / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	15	1
09/10/13	CÉSAR VALLEJO, PERIODISTA / LA VANGUARDIA (ED. CAT) CULTURA/S	16	1
09/10/13	LA BBC AUGMENTARÀ UN 20% EL PRESSUPOST PER A CULTURA / ARA	17	1
09/10/13	PP Y PSOE RECHAZAN EN EL CONGRESO LA VUELTA DE LA PUBLICIDAD A TVE / LA RAZON	18	1
09/10/13	PREMI PAU ALBORNÀ I TORRAS PER A ÓSCAR CABALLERO / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	19	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

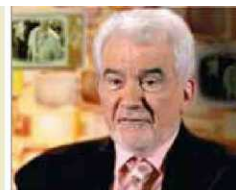

Agenda

<<
Protoje
El músic de 'reggae' ofereix un concert a la Sala Apolo a les 22.00h

<<
Julià Peiró
Presenta els seus nous llibres a la Casa del Llibre de passeig de Gràcia, a les 19.00 h

BARCELONA 17.30 TALLER

'Ning nang, nadons'. El centre cívic Sagrada Família és el marc d'aquesta activitat a càrrec d'Anna Cano i adreçada a nadons de 0 a 18 mesos, acompanyats d'una persona adulta. Es tracta d'un espai íntim en què, d'una manera lúdica i pedagògica, es vol oferir un moment màgic a través de la música i el moviment: cançons de bressol, el ritme, el desenvolupament dels nous sons, els instruments...

BARCELONA 18.30 CONFERÈNCIA

'Tàpies a 12 veus'. Aquest cicle de xerrades convoca al MNAC especialistes de diverses àrees per comentar, des d'un punt de vista personal, l'exposició *Tàpies*. Artistes, poetes, historiadors de l'art i matemàtics tractaran de desentrellar el significat de l'obra d'aquest artista i el seu vocabulari de signes, matèries, colors i objectes quotidians. Avui, Ferran Garcia Sevilla, artista.

BARCELONA 19.00 CONVERSA

'Diàlegs panikkarians'. Francesc Torralba i Vicenç Villatoro protagonitzen al Palau Robert la segona sessió dels *Diàlegs panikkarians*, sobre el tema *Religió i religions*. Els *Diàlegs panikkarians* els organitzen la Fundació Vivarium Raimon Panikkar, la Institució de les Lletres Catalanes i Fragmenta Editorial, i tenen la col·laboració de l'Institut d'Humanitats de Barcelona i Casa Àsia. En cada sessió, dos convidats mantindran una conversa relacionada amb cada un dels llibres del filòsof i teòleg Raimon Panikkar.

BARCELONA 19.00 PRESENTACIÓ

'Alimentos que curan'. A la Casa del Llibre de Rambla de Catalunya es presenta aquest llibre d'editorial Oniro, amb la presència dels autors, Jorge Pérez-Calvo i Pilar Benítez.

BARCELONA 19.00 PRESENTACIÓ

'Llibre d'estil de la Cor-

'El Papius' va ser una de les publicacions més importants de la Transició ■ ARXIU

Recordant 'El Papius'

BARCELONA EXPOSICIÓ

Ara fa quaranta anys —el 20 d'octubre del 1973, exactament dos anys abans de la mort de Franco— va néixer *El Papius*; autoqualificada com *La revista satírica i neurastènica*, va ser una de les publicacions clau de la Transició, una revista d'humor que partia de la tradició de l'humor gràfic per oferir una mirada crítica i irrevolent sobre l'actualitat política i social d'Espanya. *El Papius* es va pu-

blicar durant catorze convulsos anys, i va superar nombrosos expedients i suspensions.

Ara, el Col·legi de Periodistes és el marc de l'exposició *El Papius: quan l'humor podia ser delictiu*, que proposa un repàs de la història de la publicació a través dels seus millors moments, les seves influències i els autors que hi van contribuir amb el seu sentit de l'humor transgressor i estripat. Comissariada per l'especialista Pepe Gálvez, la mostra també recor-

da la lluita de la revista amb la censura i —no podia ser d'altra manera— l'atemptat mortal de què va ser objecte. I és que el 20 de setembre del 1977, la redacció d'*El Papius* va rebre una bomba enviada per l'organització d'ultradreta Triple A; en aquest atemptat va perdre la vida el conserge de l'edifici.

Per les pàgines d'*El Papius* hi van passar dibuixants com Fer, L'Avi, Ivà, Óscar Nebreda, Gin, Ja, Carlos Giménez i Ventura y Nieto.

XAVIER ROCA

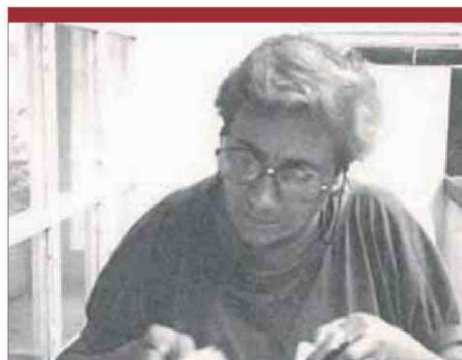

La cantant Núria Graham ■ MANEL LLADÓ

Núria Graham inaugura el festival Ronda

BARCELONA 22.00 CONCERT

La jove intèrpret Núria Graham dona a Heliogàbal el tret de sortida del festival itinerant Ronda, que vol sacsejar Gràcia fora de temporada.

La poetessa Quima Jaume ■ ARXIU

El PEN Català ret homenatge a Quima Jaume

BARCELONA 19.30 HOMENATGE

El Palau de la Virreina és el marc d'un acte d'homenatge a la poetessa Quima Jaume amb motiu del 20è aniversari de la seva mort.

poració Catalana de Mitjans Audiovisuals'. L'Institut d'Estudis Catalans és el marc de l'acte de presentació de la publicació del *Llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals*. L'acte serà presidit per Brauli Duart, president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i Joandomènec Ros, president de l'Institut d'Estudis Catalans.

BARCELONA 20.30 CONCERT

Cicle de Mestres del Jazz. El Jazz Si Club Taller de Músics està situat al barri del Raval de Barcelona. Aquest lloc, que el 2012 va celebrar el vintè aniversari, ha estat històricament vinculat al Taller de Músics com a altaveu artístic dels joves músics. Avui, *jam session* a càrrec dels alumnes de grau superior del Taller de Músics.

BARCELONA 20.30 CONCERT

Daniel Olmos. La Sala Llevant de la Biblioteca de Catalunya és l'escenari del concert *Desde las Américas*, en què el guitarrista interpreta un repertori que conté peces de Manuel M. Ponce (Mèxic), Antonio Lauro (Veneçuela), Leo Brouwer (Cuba), Heitor Villalobos (Brasil) i Agustín Pío Barrios (Paraguai). Daniel Olmos va néixer el 20 de maig de 1987 a la ciutat de Morelia, Mèxic. Va començar a tocar la guitarra a l'edat de quatre anys amb el seu pare, Raúl Olmos, com a mestre; als quinze anys va conèixer el seu actual mestre, el prestigiós guitarrista argentí Víctor Pellegrini, que va influir notablement en la seva tècnica i visió de la música.

BARCELONA 21.30 CONCERT

Enric Montsant i Joan Gomis. *La ballarúsca* és una cançó que arriba del Pirineu, però amb Enric Montsant (veu i guitarra) i Joan Gomis (baix elèctric) també s'escolten cançons de la plana, cançons de treball i cançons d'amor i de guerra... Al C.A.T.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

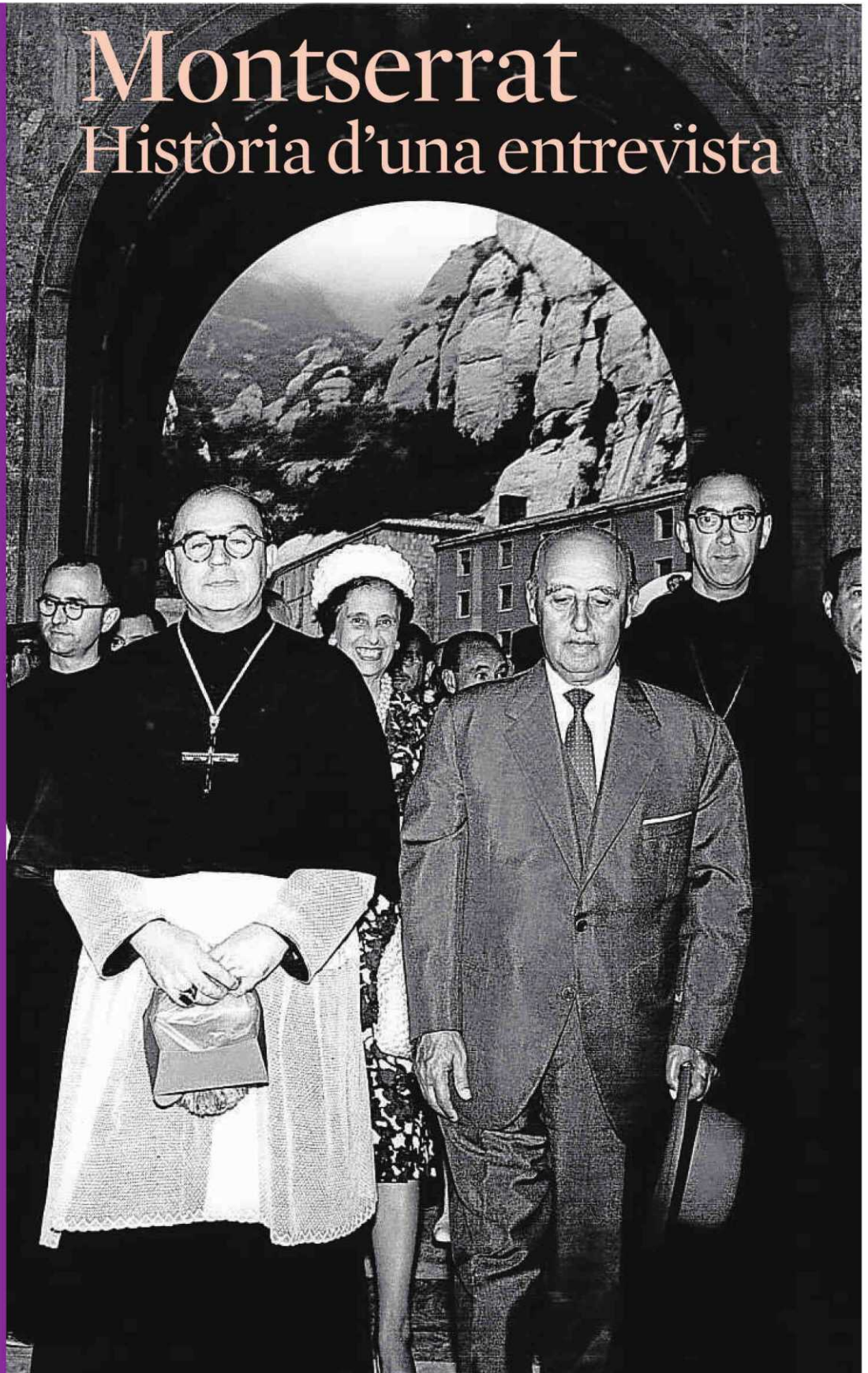

El proper 14 de novembre farà mig segle de les famoses declaracions de l'abat Aureli M. Escarré al diari 'Le Monde', obertament antifrancuistes i en defensa de la llengua catalana. Considerades una de les fites de l'oposició a la dictadura, aquestes declaracions al corresponsal José Antonio Novais van ser fruit d'una premeditada gestació –de la qual en revelem alguns detalls– per part dels qui llavors representaven un dels nuclis més actius d'oposició al règim i que tenia la complicitat de l'abat de Montserrat, símbol del catalanisme

Montserrat

Història d'una entrevista

A la pàgina de l'esquerra, l'abat Escarré acompanya Franco en la seva visita a Montserrat el juny del 1963. Al costat d'aquestes línies, José Antonio Novais (a la dreta), corresponsal de 'Le Monde', en l'acte en el qual va rebre, el 1985, el III Premi de Periodisme 'Francisco Cerecedo' de l'Associació de Periodistes Europeus

FOTOS: PÉREZ DE ROZAS
ARXIU LA VANGUARDIA / APE

JORDI AMAT

Vivia al barri universitari de Madrid. Allà li va arribar el sobre, o potser al pis on conspirava amb el catedràtic socialista Enrique Tierno Galván. Va ser un dia de principis de novembre del 1963 quan va obrir el sobre, va extreure'n una nota i va veure que anava signada amb una "R". La nota duia per títol "Cuestionario provisional". Inclou sis preguntes: "1. ¿Es verdad que vuestra paternidad encabeza un documento, firmado por un centenar de personalidades de todas las tendencias catalanas, invitando a los catalanes a pedir la libertad de la lengua catalana en la prensa, escuelas, radio, instituciones, etc., dirigiéndose al Vicepresidente del Gobierno, Capitán General Muñoz Grandes? 2. Se vuelve a hablar con insistencia del problema catalán. ¿Cómo lo ve hoy V.P.? 3. ¿Es cierto que V.P. ha intervenido para mejorar el trato y obtener la libertad de algunos presos políticos españoles? 4. ¿Qué frutos espera del concilio para España? 5. ¿Qué representa Montserrat en la vida espiritual de Cataluña? 6. ¿Ve con esperanza el futuro de España?". Estava acostumat a rebre documents amb secretisme. A través d'una xarxa d'informadors qualificada, José-Antonio Novais –corresponsal a Espanya de *Le Monde*, el *The New York Times* del seu temps– s'havia convertit en portaveu extraoficial de l'oposició que combatia la dictadura.

Una de les seves *goles profundes* era Josep Benet, eminència grisa de l'antifranquisme catalanista. El 1958, Novais havia fet una estada a Barcelona. Com a targeta de presentació duia una carta de Tierno, que va mostrar a Coll Alentorn –dirigent de la Unió Democràtica clandestina– i Coll li va presentar Benet, que encara no havia trencat del tot amb el partit. El periodista i l'advocat es van entendre. Arran de les inundacions que el setembre del 1962 va patir el Vallès, Novais va analitzar els fets sobre el terreny i el seu guia va ser un Benet trasbalsat per tanta pobresa i tragèdia. "Com són acollits, a casa nostra, aquests immigrants que per llur treball es converteixen en ca-

talans?", preguntaria als lectors de *Serra d'Or*. L'abril del 1963, Novais va publicar una notícia sobre prohibicions del català a la premsa i el ministre Fraga va protestar. El periodista creia que només Benet podria autenticar si la informació era certa. "No tengo a otra persona que recurrir que a ti". Benet va confirmar que sí que ho era i Novais li va donar les gràcies, afegint una postil·la: "En el fondo lo que les molesta es que se escriba sobre Cataluña".

Que s'escrivís i es parlés de Catalunya, una obsessió de l'estrateg Benet. Qualsevol error s'havia d'aprofitar per mostrar contradiccions del règim. Qualsevol circumstància servia per apuntalar el nou catalanisme. El gener del 1959 va redactar

Un dels confidents del periodista de 'Le Monde' era Josep Benet, eminència grisa del catalanisme antifranquista

el paper clandestí *En defensa de l'Abat Escarré*. El governador civil Felipe Acedo Colunga havia calumniat l'abat i al cap de pocs dies, durant la missa de la festa de la Immaculada, Escarré va respondre amb una contundència que va sorprendre la comunitat que governava amb mà de ferro. Naturalment, la premsa no va reproduir l'homilia, i en el seu text Benet encoratjava els catòlics perquè en fessin difusió. Però el més interessant del pasquí era la instrumentalització de l'episcopi. D'una banda Benet reforçava la imatge simbòlica de Montserrat –"Montserrat és el centre espiritual de la nostra terra", "és, com sempre, el nostre Sinai"– i de l'altra impugnava la confessionalitat buida de la qual feia bandera el règim per legitimar-se. "El règim se serveix de l'Església, no serveix l'Església, com falsament diu". Atacava usant munició religiosa i nacional. Són els ingredients per comprendre la singularització d'Escarré com la veu popularment més notable de l'oposició catalanista del moment.

L'abat havia iniciat una mutació que el duria a encarnar ànsies de llibertat i justícia. Era un perfil que corcaria la concòrdia que havia establert amb Franco. Mesos després la ruptura era irreversible. En el marc de l'*operació Catalunya* –campanya de rentat d'imatge després del cas Galinsoga– el dictador va visitar el monestir i el va rebre l'abat, però l'*operació* en bona mesura fracassaria com a conseqüència dels Fets del Palau. Activistes del catalanisme catòlic van ser detinguts i torturats. Un dels puntals del moviment era Jordi Pujol, a qui Escarré havia casat. Arran de les tortures que li infringiren, l'abat va enviar un telegrama de protesta al ministre de la Governació Camilo Alonso Vega. Punt d'inflexió. El document el van divulgar diaris estrangers. Franco va fer gestions perquè el Vaticà conegués quina era l'actitud heterodoxa de l'abat.

Mentrestant, s'establí una dinàmica conflictiva entre la projecció civil d'Escarré i la relació que mantenia amb la comunitat que governava. Sembla com si la seva popularitat augmentés a mesura que se sabia més contestat dins del monestir. S'hauria significat tant si no s'hagués sabut qüestionar? La pregunta afecta la convivència privada d'una comunitat monàstica. Sembla clar que els monjos van creure convenient que Escarré, malalt als 53 anys, demanés l'ajuda d'un abat coadjutor. L'escriptor catòlic Maurici Serrahima va interpretar que la petició s'havia produït per evitar un hipotètic buit de poder en el cas que Escarré hagués de marxar de Montserrat. Vint anys després, en un article clarificador publicat a *La Vanguardia*, el monjo i historiador Hilari Raguer va revelar que la decisió d'elegir coadjutor la va motivar la pressió exercida per la comunitat. El 10 d'octubre del 1961 el prior Gabriel Brasó era escollit per exercir el càrrec. En el seu dietari, el 18 d'octubre, Serrahima anotava que Brasó duria el govern del monestir i Escarré la relació amb l'exterior. Raguer sosté que el coadjutor, segons les Constitucions de la Congregació, "exerciria plena jurisdicció tant en els afers interns del monestir com en la seva representació externa". >

Els Altres

ENRIC JULIANA

Era l'any 1966 i M.M.M. va rebre avis que el nou abat de Montserrat el volia conèixer. Acabava de sortir de la presó de Burgos després de disset anys de fred i de reclusió. Nascut a Vélez-Rubio, emigrant a Catalunya –més per aventura juvenil que per necessitat–, un bon domini del català, obrer autodidacte, gimnasta, secretari de la col·lectivització metal·lúrgica de Badalona durant la Guerra Civil, afiliat al PSUC, resistent a França amb les EFI a la regió central de Clermont-Ferrand, impulsor de l'hospital Varsòvia a Tolosa de Llenguadoc per als supervivents dels camps nazis, enviat a València per reconduir l'Agrupació Guerrillera de Llevant, detingut per la policia franquista el 1947, condemnat a mort i indultat durant el viatge d'Eva Perón a Espanya, organitzador de la Universitat de Burgos (l'escola clandestina dels comunistes a la presó central), metòdic, dur, afable amb Joan Comorera, decebut amb Santiago Carrillo, judici reservat sobre l'Unió Soviètica després d'un viatge clandestí a Moscou i Leningrad en sortir de la presó, poc amic de les lleugereses eurocomunistes, ferm, estoic, curios davant els nous costums –de gran es va aficionar a escoltar Pink Floyd– i sempre en deute amb la seva castigada família, M.M.M. va ser un dels personatges de l'antifranquisme que no va voler posar-se de puntetes en la foto de la transició.

L'abat Cassià Maria Just volia veure'l i es va fixar una cita en una masia del Canyet, prop de Badalona. Un lloc discret. Dos homes monàstics. "Volia saber com estaven els presos de Burgos. Vam passejar pel jardí i vam parlar de política. Ells s'estaven movent contra Franco i volien ampliar la informació. Volien saber. Va ser una conversa amable".

Una conversa en blanc i negre. Neorealista. Després vindrien els intensos anys setanta, l'Assemblea de Catalunya, el *compromís històric*, els intel·lectuals entrevistats a la revista *Serra d'Or* i la vida, una mica, de tecnicolor.

> La projecció d'Escarré, pogués o no exercir-la, augmenta. Va fer declaracions a televisions estrangeres, deixava veure cartes que escrivia criticant el règim, rebia figures de l'oposició actuant com un confessor polític, defensava presos a les homilies... Avançava per una corda fluixa, coratjosament, exhaurint el crèdit de què disposava com a dignitat eclesiàstica, tensant el que era suportable pel franquisme. Es respiraven aires del Concili Vaticà II, però la seva popularitat no seria per la sintonia amb l'aggiornamento sinó pel seu antifranquisme. No m'estranya que Tarradellas se'l mirés de cua d'ull. Escarré actuava d'una manera similar a com ho faria ell. Per lliure, un al monestir i l'altre a la masia de Saint-Martin-le-Beau, rebent amb pompa qualsevol persona que jugués un paper rellevant a Catalunya, seduït amb personalitat magnètica. Però fa mig segle Tarradellas –el president a l'exili– era gairebé un desconegut, mentre que Escarré, reverenciats per creients i no creients, no només era reconegut com l'abat de Montserrat sinó que actuava com l'abat de Catalunya.

No és estrany que exercís aquest paper: "Montserrat ha expressat la força del redreç del sentiment cata-

L'abat avançava per una corda fluixa, esgotant el crèdit del qual disposava com a dignitat eclesiàstica

là". L'afirmació és del Vicens Vives de la segona edició de *Notícia de Catalunya*. Vicens, que tenia una relació confiada amb l'abat, ho escrivia parlant del segle XIX, però la translació al present era inequívoca. L'afany d'esborrar la catalanitat havia estat un dels propòsits del nacionalcatolicisme, el nacionalisme de masses que la dictadura va voler imposar a la societat espanyola. Aquest nacionalisme tronat va tenir com a motor l'apel·lació constant a la cristiandat, sobretot des del final de la Segona Guerra Mundial. Les estructures de l'Església es van posar al servei de la institucionalització de la dictadura i Montserrat, d'entrada, no en va ser excepció. Però Montserrat –l'única institució emblemàtica del catalanisme no clausurada– duia la catalanitat integrada al seu ADN i els gens no s'esborren fàcilment. A partir del 1947, que va ser quan es va poder començar a guarir traumes de la Guerra Civil i Europa va iniciar una fase de certa estabilitat, va apostar pel redreç de la catalanitat. Ho va poder fer gràcies al seu pasat, l'astúcia d'Escarré i l'autonomia respecte del poder de què gaudia l'Església.

El març del 1946 un grup encapçalat pel financer Fèlix Millet es va reunir a l'abadia per constituir una comissió –la Comissió Abat Oliba–

que s'encarregaria de publicitar el projecte de construcció d'un nou tron per a la Moreneta i la festa que se celebraria amb motiu de l'entronització de la Verge. L'equip de treball el formarien militants de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, entitat masculina que havia presidit Millet i que durant la República va aglutinar més de 15.000 nacionalistes catòlics; durant la Guerra va ser perseguida i el franquisme la va prohibir. Benet, antic escolà i fejoicista i secretari personal de Millet, dirigiria la sala de màquines de la comissió. Compromès ja amb equips de resistència, va accentuar la significació patriòtica de la festa. Ho documenten notes d'una conferència seva per fer-ne propaganda. "Montserrat i Catalunya són indesglossables. El santuari montserratí ha estat un dels factors principals de la plasmació espiritual de tots nosaltres. I en els moments més difícils de la nostra història és de Montserrat que ens ha vingut la llum, d'on ens ha vingut el missatge de pau, concòrdia i unitat." La festa, celebrada el 27 d'abril del 1947 i escenificada com un acte de masses equiparable als del nacionalcatolicisme, es va convertir, relligant pàtria i fe, en l'embrió de la represa civil del catalanisme.

No és un detall menor que la comissió contactés amb exiliats. L'octubre del 1946 una circular amb autorització oficial per ser publicada en català havia estat prou explícita: "Doneu consol a qui la Pàtria enyora, sense veure mai els cims de Montserrat". Els enyoraven els redactors de la revista *Quaderns de l'Exili* a Mèxic, entre els quals destacaven Joan Sales i Raimon Galí. Des de la comissió se'ls va proposar que dediquessin a Montserrat un número de la revista –finançada, en part, per Cambó i a través de la qual estava madurant una reformulació influent del catalanisme. Aquesta va ser la seva resposta: "Acceptem el vostre suggeriment com una ordre i el nostre número d'abril vinent serà enterament consagrat a Aquella que, per nosaltres, també soldats, és la més dolça Capitana, a qui les banderes de la nostra Pàtria imploren jorns més favorables". Pocs mesos després de la festa els de *Quaderns* tornaven a Catalunya i de seguida van pujar a Montserrat. Ben aviat van connectar amb un equip de joves catalanistes i catòlics (Joan Reventós i Jordi Pujol en formaven part), a qui van subministrar doctrina. Tampoc és un detall menor que el grup –el Torras i Bages– estigués incorporat des del 1948 a la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, entitat professional creada a finals del segle XIX pel bisbe Torras i Bages.

Durant el tram central dels cinquanta, l'abadia i les seves plataformes van funcionar com una placenta per la reconfiguració del catalanisme. Ho ha assenyalat fa poc

Vista de Montserrat durant la festa d'entronització de la Verge el 27 d'abril del 1947
PÉREZ DE ROZAS / ARXIU 'LA VANGUARDIA'

Andrew Dowling i ho va documentar l'historiador i monjo Josep Massot i Muntaner al clàssic *Els creadors del Montserrat modern*. L'any 1955 Escarré convocà els directius d'associacions de joves perquè constituïssin una plataforma que tingués com a objectiu relligar cristianització i catalanització. La base programàtica del grup, que s'anomenaria CC, la va elaborar Raimon Galí. La tesi, expressada amb menys misticisme, és semblant a la que pocs mesos després Benet formulària en el document en el qual es descrivia l'objectiu de la Ruta Universitària a Montserrat, iniciativa que consistia a mantenir debats tot pujant a la muntanya i que es posaria en marxa el curs 1957-1958. També aleshores *Germinàbit*, la circular de l'agrupació d'antics escolans comandada per Benet, va començar a perdre el "caire una mica massa de full dominical" (com deia un lector) per convertir-se a poc a poc en plataforma a través de la qual figures del renovat catalanisme catòlic (de Serrahima a Jaume Lorés, de Galí a Joan Triadú) podrien expressar-se.

A la funció de permetre la maduració del catalanisme, avalada per Escarré, s'hi va solapar el protagonisme de l'abat, assumint un lide-

Josep Benet i Albert Manent van preparar les preguntes per a l'entrevista d'Escarré amb Novais

ratge nacional. Poques imatges d'aquest xup-xup són tan reveladores com les fotografies de l'acte commemoratiu del cinquè aniversari de l'Acadèmia de la Llengua Catalana, institució vinculada a les Congregacions Marianes dels jesuïtes de Barcelona i focus potent d'activitat catalanista. Hi eren gairebé tots: Coll Alentorn, el pare Franquesa, Benet, Galí i Albert Manent entre molts altres. 2 de gener del 1958. Presidien l'abat i Vicens Vives.

L'hora de l'entrevista

Un dia de finals d'octubre del 1963, com feia sovint, Manent va anar al despatx d'advocats de Serrahima al carrer de Petritxol per conspirar amb Benet, que hi tenia taula. Feia temps que havien pensat en la possibilitat que Novais publicés unes declaracions d'Escarré. La repercussió podria ser comparable a la mítica entrevista que el 1957 Luis Ortega Sierra havia fet a Dionisio Ridruejo, l'exfalangista convertit en demòcrata que pel seu passat, en teoria, tenia crèdit per no patir per la seva llibertat. Les declaracions de Ridruejo a la revista cubana *Bohemia*, però, el van dur a la presó.

Fos com fos, el compromís anti-franquista de l'abat semblava no tenir aturador. Al maig la seva sig-

natura encapçalava un document de personalitats que encoratjaven a escriure al vicepresident del Govern per sol·licitar la normalització de la llengua catalana. El mateix mes una carta seva es va llegir a l'Phomenatge tributat a Claudi Ametlla, vell periodista que reunia a casa seva dirigents d'oposició a la dictadura (amb exclusió dels comunistes). Les seves paraules van ser ovacionades. A l'agost va criticar el bisbe de Lleida pel seu franquisme servil. Per la Mercè, a la catedral, va predicar en català i, com havia fet a l'última missa del gall, va parlar altra vegada dels presos polítics. Potser era l'hora de l'entrevista. Benet va donar instruccions. Manent es va posar en acció. Va fer arribar un qüestionari per preparar l'entrevista a Novais, que va obtenir el vistiplau de la redacció parisenca. A través d'un conducte privat, amb algun afegit, Manent va fer arribar el mateix document a l'abat. Amb ell no li calia fer servir la "R". Com documenta el dietari inclòs a *El molí de l'ombra*, mantenien una relació confiada i freqüent.

El dimarts dia 5, altra vegada per conducte privat (l'Agrícola Regional, empresa que dona serveis a l'abadia), Manent fixava la data: diumenge 10 de novembre. El dia abans, dissabte, ho confirmava, segons es desprèn d'unes notes del pare Maur Boix, que era el secretari de l'abat. A quarts de deu del matí del dia 10, dalt del cotxe d'un amic -Josep Maria Massip, de l'Acadèmia de la Llengua-, Benet, Manent i Novais van sortir cap a Montserrat. A quarts d'onze, missa conventual. Després, sense que gairebé cap monjo ho sabés (ni el coadjutor Brasó), es van tancar el periodista i Escarré, que patia un dels atacs regulars "per complicacions amb l'òrgan de l'equilibri" (segons registrà Manent al seu dietari). Van parlar una mitja hora. Més que un diàleg va ser un monòleg. "¿Te habrás dado cuenta de que es muy cuco?", va dir Manent quan va tornar a veure Novais. "Lo que me ha dicho no tiene nada de cuco", va contestar un Novais atònit. Van dinar amb la comunitat. Després Novais va dir als conxorxats que tenia una bomba entre mans. Es va tancar a la cambra on s'hos-tatgen els bisbes i li van facilitar una màquina d'escriure. La seva feina consistiria a donar forma d'entrevista al monòleg tempestuós de l'abat. Els papers eren damunt d'una taula. Novais va deixar llegir una primera versió de l'entrevista a Benet, Manent, el xofer i tres monjos que formaven part de la conspiració -el pare Maur, el pare Marc Taxonera i el pare Miquel Estradé-. Sense que estigués previst, s'hi va afegir el pare Pere Busquets. Junts van revisar el text.

En què va consistir la revisió? La meua hipòtesi, que no puc certificar (però que coincideix amb el paper Raguer i que Manent no em

Volcànic

ANTONI PUIGVERD

Després de la guerra, Aureli M. Escarré, aleshores prior, i de seguida abat coadjutor, va ser el principal restaurador de Montserrat. El monestir estava devastat, amb la comunitat dispersa, exiliada, i amb la tragèdia tatuada al cor: 23 monjos assassinats. Escarré no hauria pogut restaurar-lo sense l'ajut de Franco. Paradoxalment, ell també va trencar el cordó umbilical amb Franco.

Escarré és un personatge tan mitificat com polèmic: va ser l'últim abat a l'antiga, a la manera renaixentista. Va exercir el poder tal com s'exercia en el model que ell va heretar: amb despotisme. I amb una gran passió, que va posar al servei d'una formidable empena reestructuradora. Estava fascinat per les grans abadies europees, on, aspectes religiosos i espirituals a banda, la formació intel·lectual dels monjos i la solidesa del llegat cultural són capitals. Va enviar molts monjos a estudiar a Europa, els quals, en tornar, van revolucionar Montserrat. Aquella renovació va anar prenent un caire volcànic. Sintonitzava no només amb el Vaticà II, sinó també amb el Maig del 68 i amb el diàleg cristiano-marxista. Les tensions internes, no només polítiques, van convertir Montserrat en un volcà. L'erupció, alhora fèrtil i autodestructiva, es va projectar a tot Catalunya: antifranquisme i modernització litúrgica, diàleg entre fe i raó, catalanisme culte i popularista, xoc entre tradició i modernitat. El trencament amb el franquisme havia començat amb l'entronització de la Moreneta l'any 1947: un acte de masses catòlic i catalanista, organitzat per Josep Benet, el primer acte de reconciliació entre catalans combatents dels dos bàndols de la guerra. Escarré va ser l'últim abat renaixentista i, potser sense adonar-se'n, el primer abat revolucionari. El primer destructor de la cultura catòlica catalana (una de les dues bigues mestres del catalanisme històric). D'aquella biga mestra catòlica només en quedén, a Catalunya, serradures daurades. Una evolució no del tot estranya a la que va passar en temps de l'abat Escarré.

desmenteix), és que van fer una feina d'edició important i intervencionista. Ho vaig començar a sospitar quan vaig rellegir la menció que es fa als drets de les minories tal com Joan XXIII l'havia exposat a l'encíclica *Pacem in Terris* (vegeu *Cultura/s* 563). L'explicació que fa Escarré és gairebé calcada a la que Benet havia formulat a *Serra d'Or* amb motiu de la mort del papa Roncalli. El nucli dur del contingut polític de l'entrevista reproduïa l'argument d'oposició central formulat per Benet: la constatació de la contradicció que existia entre la confessionalitat proclamada per l'Estat i la manca de moral catòlica de la seva praxi, fonamentada encara en la divisió entre vencedors i vençuts de la Guerra. La definició del paper de Montserrat a Catalunya era nítida, del tot institucional.

La versió final, a més, es va acabar ajustant prou al qüestionari inicial elaborat per Manent. L'endemà dilluns, encara ho retocarien. Com revela Manent a la millor crònica sobre els fets (reproduïda al seu llibre *De 1939 a 1975*), ell mateix, a la porta de l'hotel on s'estava Novais, va suggerir que incorporés una menció a la impressió que l'abat havia sentit contemplant la misèria durant un viatge recent a

Les declaracions publicades podrien haver estat fruit d'una "revisió" de l'entrevista amb l'abat

Andalusia. Així constaria al text publicat.

El dijous dia 14, a primera pàgina de *Le Monde*, apareixien les declaracions (l'equivalent nostrat del *I have a dream*). Seguint ordres oficials, Mariano Calviño -Consejero Nacional del Movimiento- va demanar a l'abat que desmentís les seves paraules. Escarré va contestar que el periodista fins i tot les havia suavitzat (nova prova de l'autoria coral de les declaracions). L'abat del monestir del Valle de los Caídos -fray Justo Pérez de Urbel, també Consejero Nacional- va calumniar Escarré. L'escriptor José Bergamín, que s'havia vist forçat a exiliar-se per segona vegada, va dir que el règim hauria caigut si aqüelles declaracions s'haguessin publicat a Espanya i el ministre Fraga, que l'hi tenia jurada, va replicar publicant-les íntegres a *El Español*. Josep Massot mostra que les queixes del règim arribaren al Vaticà. El coadjutor Brasó es va traslladar a Roma per apagar el foc. Parlà amb Pau VI i monsenyor Dell'Acqua. Li van demanar que l'abat Escarré evités noves iniciatives que poguessin ser enteses en sentit polític. El 21 de desembre el Casal de Montserrat al carrer dels Arcs de Barcelona era incendiat. La policia no es va esforçar gaire a trobar-ne els culpables. |

Educació Una llengua amenaçada

25.396 euros dels lectors d'El Punt Avui, per als mestres

SUPORT Primera entrega dels fons recollits a Catalunya per ajudar els docents de les Balears que han fet vaga en defensa del català **SOLIDARITAT** La caixa de resistència continuarà oberta mentre duri el conflicte lingüístic amb el govern del PP

Redacció
BARCELONA

El diari El Punt Avui va entregar ahir al president de l'Obra Cultural Balear (OCB), Jaume Mateu, un taló per valor de 25.396 euros, uns diners recollits entre els lectors del diari per donar suport als docents de les Illes Balears mobilitzats en contra de la política lingüística del PP. L'OCB és l'entitat encarregada de gestionar l'anomenada caixa de resistència, que va ser creada per recollir donatius perquè els mestres de les Illes poguessin suportar econòmicament la vaga contra el decret del trilingüisme.

Malgrat que la vaga s'ha aturat momentàniament i, des de dilluns passat, els docents ja fan classe, la caixa de resistència continua oberta ja que en cas s'ha donat per acabades ni la mobilització ni la vaga, que es podria reproduir els pròxims mesos. Els diners que es recullen a partir d'ara també hauran de servir, si cal, per fer front a les possibles demandes que iniciarà el govern de José Ramón Bauzá contra els mestres, decidits de totes totes a no aplicar el TIL.

Els 25.396 euros corresponen a un primera entrega de les aportacions fetes pels lectors del diari des del diumenge 29 de setembre fins dilluns al vespre. Els lectors, però, no han deixat d'acudir a les dues redaccions d'El Punt Avui, a Barcelona i a Girona, en una iniciativa encaminada a donar suport al col·lectiu de docents que

Manel Domènech, representant de l'Assemblea de Docents, i Jaume Mateu, president de l'Obra Cultural Balear, amb el xec d'El Punt Avui ■ MARCOS CARRERA

La frase

“Iniciarem sancions contra els empleats públics que no compleixin la llei”

José Ramón Bauzá
PRESIDENT DEL GOVERN BALEAR

defensa la llengua catalana i l'educació de qualitat en contra de la política de Bauzá, que vol eliminar el català com a llengua vehicular de l'ensenyament i també de l'administració i la vida pública.

El degoteig d'aportacions de lectors ha estat continu. La prova és que entre dilluns i ahir dimecres, les aportacions no

han parat de créixer. El cronòmetre era ahir a la nit de 26.434 euros, perquè la recollida no s'aturarà mentre el conflicte lingüístic continuï obert. A tots els lectors que han fet aportacions de més de deu euros el diari, en una col·laboració amb l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), els regala una samarreta verda reivindicativa.

El president balear, José Ramon Bauzá, va insistir ahir que no tolerarà que no s'apliqui la llei i que, com faria qualsevol govern, “iniciarà sancions contra els empleats que no la compleixin”. ■

“Ens convoquen, però no donen res”

“Ens han tornat a convocar per divendres, però no han fet cap proposta”, va explicar ahir Iñaki Aicart, de l'Assemblea de Docents de les Illes Balears. La conselleria d'Educació va convocar ahir al matí els representants dels docents a una nova reunió per entregar-los un altre calendari. “Ens hem negat a anar-hi en bloc, i hi ha anat un representant de l'Assemblea de Docents, un membre del sindicat STEI i un altre de CCOO. Total, per a res, perquè la conselleria ha entregat un calendari i, tal com s'esperava, no ha fet ni una proposta. La seva postura continua

sent la d'una paret, que no es mou ni un centímetre”, va dir Aicart. En conseqüència, i en vista que els mestres ja han dit que no pensem asseure's un altre cop si no hi ha cap proposta, el més segur és que divendres, a la primera cita sol·licitada pel PP, no s'hi presenti ningú. “Jo no hi aniria”, va explicar aquest portaveu dels mestres, fart de l'actitud d'un govern inflexible i autoritari que no ha volgut escoltar el clam majoritari de la societat, expressada no només en una manifestació massiva, sinó també en l'actitud a l'hora aixoplugar els seus mestres en lluita.

ELS PERIODISTES NO SOM ALTRA COSA QUE NARRADORS DELS ESBORRANYS DE LA HISTÒRIA

Lluís Foix

Periodista

El periodista soldat

La gran pregunta sobre l'ofici de periodista és si la neutralitat i, encara més, l'objectivitat, són possibles. Deia un gran director del *Times* de Londres, quan encara no havia estat embrutat per les urpes d'un personatge sense escrúpols com Rupert Murdoch, que el periodista ha d'estar obert a tots els punts de vista, el que no significa que sigui indiferent a totes les actituds. Una definició molt acurada del gran William Rees-Mogg, un home culte, distingit i comprensiu.

EL PERIODISTA PORTA moltes motxilles. La primera és la de les seves pròpies limitacions. També la grossa pedra que porta a l'esquena on hi ha un gran rètol del nom de l'empresa, del grup o del mitjà que representa. Els que venim del periodisme en blanc i negre, de la guerra freda, estàvem molt condicionats per la geopolítica.

RECORDO ELS DOS HOTELS de Kabul en els quals ens allotjàvem els periodistes occidentals i els del món de l'univers soviètic. L'hotel Intercontinental i l'hotel Moscou. No ens vàiem. Ni ens trobàvem. Cadascú treia la còpia de la capital afganesa com podia. O bé des de Delhi o via Moscou. En situacions extremes tornaven els coloms missatgers. Rutina. Al final, després de tres mesos, ens feren tots fora. L'Intercontinental estava a dalt d'un turó que dominava la blancor de la capital permanentment emblanquinada per la neu aquell hivern de 1970.

GEORGE ORWELL observava la guerra civil espanyola amb una mirada penetrant, distanciada, compromesa però no entregada, defensant els trotskistes i atacant els estalinistes en els fets de maig de 1937, que va ser el tema central del seu famós llibre *Homenatge a Catalunya*. Passava moltes hores a dalt de la torreta del teatre Poliorama veient com les dues faccions comunistes es mataven absurdament, uns mil cinc-cents morts en aquells dies, i malgrat les seves simpaties amb el POUM va fer una crònica formidable que encara avui és d'obligatòria referència per estudiar aquell període que acabà amb el trasllat del govern de la República de València a Barcelona.

ORWELL, POSSIBLEMENT, ha estat un dels grans periodistes del segle passat. Va llegir, va viatjar i va reflexionar sobre el món convuls que li va tocar viure. El seu llibre *Burmese days* és un retrat molt aproximat de com era la vida en

CARME PERIS

una colònia britànica en els temps de la Gran Guerra.

CADASCÚ POT ESCOLLIR els relats sobre la Guerra Civil que més li interessin, però jo em quedaria amb *Incerta glòria*, de Joan Sales; *La forja de un rebelde*, d'Arturo Barea, i *A sangre y fuego*, de Manuel Chaves Nogales, que afirma que la guerra la va perdre la República quan al final de 1936 el govern i l'Estat abandonen Madrid i s'estableixen a València.

CHAVES NOGALES és un periodista republicà que té l'habilitat i la decència de mirar-se aquella tragèdia que anava perpetrant-se entre els dos bàndols amb una mirada escèptica i temorena. Abandonà Madrid l'any 1937 perquè veu que al final del conflicte, guanyi qui guanyi, hi haurà una dictadura. Dir-ho quan enca-

Molts intel·lectuals britànics, nord-americans i francesos s'implicaren en les guerres del segle passat

ra faltaven dos anys per concloure's la guerra, trobo que no és un mèrit profètic sinó la mirada d'un periodista que creu en una causa però que no es deixa enlluernar per les seves idees, sinó que és conscient de la realitat que l'envolta. No és estrany que fins fa molt pocs anys la seva obra hagi pràcticament estat oblidada pel gran públic perquè ni a vencedors ni a vençuts els interessava aquella visió desapassionada de la tragèdia.

EL MATEIX ES PODRIA dir de Vassili Grossman, el periodista soviètic que relata les barbaritats de la guerra des de la vessant de l'exèrcit de Stalin. Grossman és ucraïnès, jueu, té una facilitat descriptiva molt notable i explica amb una fredor immensa tot el que li toca veure. És sublim el moment en què llegeix la carta de la seva mare que estava a punt de ser assassinada per les tropes nazis quan arribaren al seu poble d'Ucraïna. *Vida i destí* és possiblement una de les obres imprescindibles per entendre els vessants polítics, humans i militars del que fou l'infern de l'exèrcit roig abans que arribés triomfalment a Berlín.

SÓN LLIBRES D'ESCRITORS o de periodistes que han escrit dels conflictes polítics i bèl·lics amb una visió realista sobre el

que estaven veient. És clar que expressaven les seves idees polítiques però no queien en el parany de convertir-se en periodistes soldats. Molts d'ells tingueren seriosos problemes amb els seus editors i directors. Però escrivien el que bonament podien sense caure en la repetició de consignes o directrius.

PENSO QUE ÉS BO SER CONSCIENTS que els periodistes no som altra cosa que narradors dels esborranys de la història. Recordo una recomanació que fa uns anys em va fer Manu Leguineche, enmig d'una pluja d'obusos, bales i bombes en la guerra entre l'Iraq i l'Iran que va costar un milió de morts els anys vuitanta del segle passat. Era tal el perill en què ens movíem tots plegats que vaig dir a Manu que no sabia on era ni el que estava passant. La seva resposta fou categòrica: "Tu explica el que vegis, que la història ja dirà el que ha passat."

AUGUSTO ASSIA ERA GALLEC que fitxà Gaziel perquè escrivís sobre Alemanya els anys trenta. Goebbels el va expulsar i va arribar a Anglaterra, on escrivia per a *La Vanguardia* cròniques que reflectien el punt de vista del que després va ser el govern Churchill. Les seves cròniques no eren propagandístiques sinó que expressaven l'ambient que es vivia en un país que rebia les visites assídues de la Luftwaffe i que no dormia tranquil. El més interessant d'aquells articles era com descrivia la vida normal dels anglesos en temps de tribulacions. Recordo unes paraules que em digué tot passejant pels prats verds sota el castell de Windsor i prop de l'escola elitista d'Eton: "No oblidis, Lluís, que la batalla de Waterloo es va guanyar en aquests camps d'esports."

EL PERIODISTA SOLDAT ha existit sempre. Molts intel·lectuals britànics, nord-americans i francesos s'implicaren en les guerres del segle passat. També els d'arreu del món. Com a informadors, espies o contraespies. Sempre m'ha fascinat que el niu més important del contraespionatge en els temps previs i posteriors a la guerra freda fos la Universitat de Cambridge. Grans espies, aquells. Però no bons periodistes. El més emblemàtic segurament és Kim Philby, del servei d'espionatge britànic, que estava també a les ordres de la intel·ligència soviètica mentre cobria la guerra espanyola per al *Times* de Londres i arribà a entrevistar-se amb Franco, que li atorgà una gran medalla. Va entrar amb les primeres tropes franquistes que desfilaren pels carrers de Barcelona fins arribar a la plaça Catalunya el gener de 1939.

SÓN MÉS QUE HISTÒRIES de periodistes. És la condició humana que també conviu amb una de les professions més antigues, més imprescindibles i més boniques.

'APP SERIE'

'El gran día de los feos' es la primera serie que sólo se puede ver a través de dispositivos móviles

SARA POLO

Todo comenzó como comienzan las grandes ideas, en un bar. Sólo que a diferencia de lo que sucede normalmente con estos proyectos, éste siguió adelante, y tres semanas después de su estreno cuenta ya con más de un millar de seguidores. «Una anécdota, una conversación sin más se fue mezclando con lo que estaba leyendo en ese momento y al final me dio la idea del argumento», cuenta Nabil Chabaan, director y guionista.

La creación de este joven licenciado en Comunicación Audiovisual y MBA en empresas de televisión se llama *El gran día de los feos* y tiene mucha miga. En el futuro, la sociedad vive sometida a una dictadura

de la belleza, capitaneada por el temible Mijail I *El Agraciado*. Todo aquel que no cumpla con los cánones de belleza oficiales es detenido y llevado a campos de trabajo secretos. Pero un día, los feos deciden rebelarse y acabar con el régimen...

«Es una metáfora del régimen nazi, aunque también una sátira de nuestra sociedad actual, donde estamos más pendientes de las apariencias, de cómo debemos ser, que de lo que somos», explica Chabaan, que apunta que no buscan «remover conciencias». «Más que una crítica, lo que hacemos es una parodia», añade.

El segundo de a bordo es David Tesouro, codirector y coguionista de la serie, también licenciado en Comunicación Audiovi-

sual. De hecho, el equipo de *El gran día de los feos* se conoció en la facultad. «Acabábamos de terminar la carrera, hace ahora casi cuatro años, y teníamos ganas de hacer algo juntos, nos apuntábamos a un bombardeo», recuerda. «Nos vinimos arriba y aquí estamos». Su recorrido profesional, al igual que el de Chabaan, se ha centrado más en el terreno del periodismo y del documentalismo, pero ambos reconocen que su gran sueño era hacer ficción.

«Las industrias del cine y la televisión son muy difíciles, e internet proporciona una oportunidad a los jóvenes creadores de demostrar lo que pueden hacer», afirma Chabaan, que cuenta

que se decidieron por un nuevo mercado, el de las *apps* para móviles y tabletas, porque «el mundo de las web series ya estaba muy explotado». «Hay que ir poco a poco, creando una necesidad que genere un ámbito de consumo», asegura, y apunta que sus expectativas no pueden ser mejores. La aplicación está disponible para Android e iOS, de forma que «el 80% de usuarios de *smartphones* o *tablets* pueden descargarla», señala Andrés Pina, director de Comunicación de la serie.

Emma Hidalgo interpreta a uno de los personajes centrales de la trama, Belinda Ross, cantante y presentadora de un *show* televisivo en el que la audiencia decide qué feo debe morir. «Es

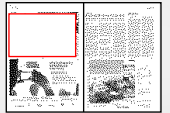
una mujer muy interesante y, sobre todo, muy divertida, con un pasado oculto que se va desvelando y que explica por qué es como es: caprichosa, egoísta, con unos cambios de humor muy bruscos...», expone Hidalgo, que cuenta que su principal inspiración a la hora de preparar su *transformación* fue Mercedes Milá, «aunque con toques de Helena Bonham Carter en la Alicia de Tim Burton».

La serie tiene, además, una continuidad en las redes sociales, y los personajes tienen blogs y perfiles de Twitter, para lo que el equipo cuenta con varios *community managers*. «Ocurren muchas más cosas que en la serie, tramas secundarias», dice Hidalgo. El futuro de las series está aquí, y es sólo para guapos.

Silvia Casanova y Mimi Armenigo en una escena de la serie. / SOFÍA ROYO

TELEVISIÓN

Euronews llega a las gafas de Google

El canal de noticias paneuropeo cumple 20 años con imagen renovada

ESTHER TEJEDOR
Madrid

Euronews, el canal de noticias paneuropeo, será en 2014 el primer medio establecido en Europa que podrá verse con las gafas de Google. Además, según anunció ayer el director general, Michael Peters, durante la feria de contenidos audiovisuales MIPCOM en Cannes (Francia), la cadena ha establecido alianzas con la revista digital Flipboard y saca al mercado cuatro aplicaciones móviles para los teléfonos Nokia y BB10 de BlackBerry.

El canal de noticias transfronterizo, con sede en Lyon (Francia), cumplió 20 años en enero. Tiene 400 periodistas, se ve en 155 países y emite en 13 idiomas (entre ellos, inglés, español, árabe, persa y ucraniano). Peters, su director, lleva varios años proclamando su intención de convertirse en referencia informativa, aunque, admite por teléfono: "El contenido es un asunto fundamental que necesitamos mejorar".

Según revela Peters, el canal

busca una disposición "más racional" de la pantalla y al mismo tiempo, más proximidad. El directivo se empeña en defender lo mucho que ha cambiado el canal en los dos años que él lleva al frente. "Puede que en España, debido a que no tenemos canal propio, la gente no conozca estos cambios, pero hemos avanzado. Ahora cada nuevo programa tiene su presentador y cada vez hay más análisis". Lo cierto es, sin embargo, que la mayor parte de la programación aún consiste en una cola de imágenes sobre las que se oye la voz aséptica de un locutor. Peters desliza por qué: "Si pudiésemos a un presentador español se nos preguntaría por qué es español y no alemán o francés".

Las primeras emisiones de Euronews en España se difundieron en La 2. Por aquel entonces TVE era uno de los socios fundamentales del consorcio, donde participaban otras 11 televisiones públicas, con la excepción de la BBC británica. En 2008 la cadena española, que no quería hacer frente a los dos millones de contri-

Instalaciones de Euronews en la localidad francesa de Lyon.

Peters: "Debemos cambiar el modelo de negocio para sobrevivir"

bución anual, dejó el proyecto. Hoy Euronews puede verse en algunas autonómicas.

Con las novedades que ayer presentó, enérgico, Peters, será más fácil acceder al canal. El desarrollo de las aplicaciones Euronews y Euronews Express para móviles y tabletas avanza. El espectador podrá comentar noticias y ver en un mapa lo que otros usuarios opinan. El canal de YouTube tie-

ne millones de seguidores. Y entre las bondades de la nueva imagen televisiva —con predominio de los colores rojo y negro—, la cadena destaca que los espectadores verán en pantalla el nombre del perfil de Twitter del locutor.

Para 2014, cuando se celebran las elecciones al Parlamento Europeo, Euronews prepara una cobertura especial. "Tenemos muchos proyectos, pero necesitamos financiación", sostiene Peters. Además de aportaciones de sus socios y de publicidad y venta de contenidos, la cadena obtiene parte de sus 75 millones de presupuesto, según France Presse, de instituciones europeas. Aún así, Peters insiste en proclamarse "voz independiente". Admite, eso

sí, que busca socios fuera de Europa: "La cadena trata de cambiar su modelo de negocio para sobrevivir". TVE recibe más de 900 millones de euros al año. La BBC, con 23.000 empleados, 5.800.

Mientras tanto, Euronews ultima las obras de ampliación en su sede en Lyon, la ciudad francesa con medio millón de habitantes desde la que busca abarcar todo el panorama informativo europeo. "Quizá no es el mejor lugar. Nuestro sitio natural sería el más próximo posible al poder político y sobre el papel tendría sentido que nuestra sede estuviese en Bruselas. Pero estamos en Lyon, y, de algún modo, estar lejos de todos los centros de poder nos da mayor independencia", esboza.

Els mitjans del Grup Godó desembarquen a l'“smart TV”

Els usuaris de televisors Samsung, LG i Sony ja poden accedir a l'oferta informativa i multimèdia del grup

BARCELONA Redacció

Les aplicacions de *La Vanguardia*, *Mundo Deportivo*, RAC1, RAC105 i Radio MD (Mundo Deportivo) ja estan disponibles a les *smart TV*, els coneguts com a televisors intel·ligents més populars del mercat espanyol. En concret, aquestes cinc aplicacions ja es poden descarregar des de les botigues de les *smart tv* dels fabricants Samsung, LG i Sony (en aquest cas en les que funcionen amb Opera).

Es calcula que un total de 2,7 milions de llars espanyoles disposaran d'una *smart TV* a finals d'aquest any, segons un estudi presentat al mes de juny per l'empresa d'investigació de mercats GfK.

Les noves aplicacions per a *smart TV* de *La Vanguardia* i *Mundo Deportivo* ofereixen als usuaris la possibilitat de veure al seu televisor intel·ligent tots els vídeos publicats a les res-

Portada de la secció de vídeos d'actualitat de l'aplicació

pectives pàgines web (LaVanguardia.com i MundoDeportivo.com). A més, en el cas de *La Vanguardia*, els espectadors poden veure tots els capítols de cadascun dels 14 programes que el web mostra a la secció La Vanguardia TV. Aquests programes són de temàtiques molt diverses que van des de viatges, música, cinema, tecnologia, cuina o història fins a videoblogs com el d'economia del professor José María Gay de Liébana. A més, els usuaris també po-

den consultar les notícies del dia –actualitzades de manera permanent– o veure les principals fotos de la jornada. En el cas de l'aplicació de *Mundo Deportivo*, també estan disponibles els resultats i la classificació de cada jornada actualitzats en temps real.

Per la seva banda, les aplicacions de RAC1, RAC105 i Radio MD permeten escoltar a través del televisor les respectives emissions radiofòniques. Radio MD realitza la retransmissió en

espanyol de tots els partits que disputa el FC Barcelona.

Tots aquests continguts estan disponibles de manera gratuïta. En el cas de *La Vanguardia* i *Mundo Deportivo*, les aplicacions estan també preparades per oferir en el futur determinats continguts premium.

Les *smart TV* o televisors intel·ligents disposen de connexió a internet incorporada i poden fer ús d'aplicacions de tot

L'aplicació de 'La Vanguardia' ofereix notícies, programes i vídeos produïts per al web

tipus ideades específicament per a aquests aparells. Entre els tipus d'aplicacions més populars es troben les de vídeo sota demanda, música, xarxes socials o notícies.

El de l'*smart TV* és un mercat encara en formació. A mesura que augmenta la base d'aparells instal·lats a les llars, va augmentant el nombre d'aplicacions disponibles, tot i que la xifra encara no és comparable a la d'altres dispositius com les tauletes o els *smartphones*.●

DOCUMENTAL / CANAL +

El periodista Jon Sistiaga se acerca a la América del odio

MADRID • Grupos y asociaciones representantes del racismo, el supremacismo y la violencia son protagonistas del reportaje *La América del odio*, de Jon Sistiaga, que Canal+ estrenará hoy a las 22:30 horas.

Para tomar contacto con estas asociaciones y con sus dirigentes, el periodista ha viajado al Estados Unidos más profundo, donde las armas están presentes en la vida diaria, dando así un poder a sus portadores que se convierten en parte peligrosa de la sociedad. Defensores de la Segunda Enmienda a la Constitución de los Estados Unidos, que les permite llevar armas y formar una milicia, estos grupos están unidos por ideologías racistas y violentas.

Se trata de personas que se preparan para hipotéticos y poco probables hechos como un ataque de Corea del Norte, un apagón producido por una tormenta solar e incluso cualquier tipo de posible invasión, incluida la de zombis.

Lo alarmante para Jon Sistiaga, quien presentó ayer el documental, es "el poder de transmisión de sus ideas a través de internet. Tienen el ordenador en su habitación, delante

CANAL +

El periodista Jon Sistiaga, junto a dos miembros del Ku Klux Klan

de la cama donde duermen con su mujer y junto a la habitación de sus hijos y desde ahí están consiguiendo que lobos solitarios pongan una bomba o entren a tiros en un supermercado".

A través de su recorrido por los estados de Michigan, Ohio, Arkansas o Misuri, el periodista ha querido "retratar y dar una explicación

a esas noticias que nos llegan constantemente de esos lobos solitarios. Se trata de ideologías que se basan en el odio a algo".

En la actualidad, la crisis se ha convertido en caldo de cultivo entre los perdedores de esos odios, "ahora más dirigidos que a los negros a los inmigrantes hispanos y a los judíos".

Periodisme literari

César Vallejo, periodista

César Vallejo
Desde Europa.
Crónicas y artículos
(1923-1937)E.D.A.
277 PÀGINES
16,50 EUROS**ADOLFO SOTELO VÁZQUEZ**

El 17 de juny del 1923 César Vallejo (1892-1938) s'embarca cap a Europa. Deixa enrere la presó i l'agitació crítica del seu transcendental llibre de poemes del 1922, *Trilce*. Arriba a París el 13 de juliol. No tornarà mai al Perú. Tindrà desitjos de tornar, això sí, però no cedirà a la temptació.

Des de l'exili europeu completarà la seva magna obra poètica, però les necessitats quotidianes l'obligaran a compartir la radicalitat de la paraula poètica amb una sèrie d'escrits *pro pane lucrando*. Són els que

presenta en aquest volum la mà experta de Jorge Puccinelli: més de 70 textos que són el context –diari, cartes, meditació– dels seus discursos poètics, teatrals i assagístics. Escrits mentre viu a París i Madrid o viatja per Rússia revelen l'ètica i l'estètica de Vallejo: il·luminen el taller de la seva escriptura. La recopilació inclou del 1923 al 1937, si bé el ventall d'articles té la seva part substancial entre els anys 1925 i 1930. Procedeixen de publicacions molt heterogènies. Al començament són les cròniques per al diari de Trujillo *El Norte* i la revista de Lima *Mun-*

dial. Més endavant (a partir de juliol del 1926) *Variedades* i *El Comercio* (febrer del 1929), totes dues publicacions peruanes. Són molt rellevants els dos articles per a l'efímera revista *Favorables Paris Poema* (1926), on es troba amb Larrea, Huidobro, Reverdy, Tzara, Diego i Juan Gris, i les cròniques del seu viatge a l'URSS (IX, 1929) recollides a la revista madrilenya *Bolívar* en la primera meitat del 1930.

Aquests textos posen en relleu els dons de la intertextualitat amb la poesia de Vallejo, però també ens ofereixen la mirada del poeta

sobre el seu temps, l'art, la literatura, el cinema i la ciència. Esbiaixada, irònica i provocativa la ploma del poeta ens diu que “la historia se vive”, que admira Erik Satie, que menysprea Paul Morand, que “la juventud literaria de España y América carece en estos momentos de maestros” (1926), que “antes que el Arte la vida” (1926), que Picasso és un geni que té “cogida por el rabo a la moral” (1927), que Juan Gris “ha sido acaso el pintor más rebelde de París” (1928), que l'art de Maiakovski va ser “declamatorio y nulo” (1930) o que “solamente el marxismo ha concebido la justicia como un proceso viviente y cambiante del equilibrio de la historia” (1939). En síntesi, ens ofereix la faç interior, autèntica, d'un dels grans poetes hispanoamericans del XX. Benvinguda aquesta benemèrita recopilació. |

elradar

La BBC augmentarà un 20% el pressupost per a cultura

J.C.

La BBC augmentarà en un 20% el seu pressupost destinat a la cultura i serà més interactiva amb els espectadors, segons va anunciar ahir Tony Hall, director general de la cadena pública britànica. D'ara endavant s'emetrà més obres de teatre, exposicions d'art i espectacles de música en directe, cosa que es complementarà, a més, amb un servei de programació a la carta per internet perquè l'espectador pugui veure durant 30 dies programes ja emesos.

Hall va anunciar a més un nou producte, el BBC Playlister, que permetrà a l'audiència etiquetar cançons i peces musicals que escoltin a la cadena per escoltar-les més tard per serveis en *streaming* com Spotify, YouTube o Deezer. Una "BBC personalitzada" permetrà als espectadors puntuar i debatre programes, va afirmar el seu director, que va prometre acostar la seva relació amb l'audiència.

"Les persones d'aquest país fan un compromís valent i generós en pagar per la BBC. És seva, la volen i n'esperen el millor. Cada dia mostrarem que ens mereixem el seu compromís", va dir en al·lusió al cànon anual que paguen els britànics per la televisió. En la seva intervenció, el director va anunciar noves as-

Tony Hall és director de la BBC des del mes d'abril. TAL COHEN / ZUMAPRESS

sociacions amb el Museu Britànic, el grup d'art contemporani Tate i el Festival Internacional de Manchester. "La programació de cultura se situa just al cor de la BBC i és una part vital de qui som, però vull que siguem molt més ambiciosos", va indicar. Aquesta proposta coincideix amb un procés de retallada de 2.000 llocs de treball abans del 2017.

PP y PSOE rechazan en el Congreso la vuelta de la publicidad a TVE

L. R. C.

MADRID- La Comisión Mixta de Control Parlamentario de RTVE rechazó ayer la proposición no de ley presentada por UPyD para revisar la financiación de la corporación en un plazo de seis meses después de que PP y PSOE votasen en su contra. En ella se contemplaba la vuelta a la publicidad y la mejora en la explotación de las producciones propias. Por su parte, Andrea Fabra -diputada del PP- coincidió con los que votaron a favor en la «decepción con el modelo aprobado por el anterior Gobierno», pero no «aportar estabilidad a las cuentas». Sin embargo, rechazó la propuesta por «prudencia» y por entender que «no se trata del momento oportuno para emprender esta tarea». La diputada del PSOE Isabel Rodríguez, se negó a aceptar la proposición porque desde que comenzó la crisis, «el mercado publicitario se ha contraído un 50%, por lo que una hipotética vuelta de la publicidad no resolvería los problemas de financiación de RTVE».

En otro orden de temas, el Partido Popular hizo valer su mayoría absoluta para tumbar otra proposición no de ley presentada por el Grupo Mixto con la que se pretendía evitar la emisión de las corridas de toros en horario infantil -apoyada por CiU, IU, Entesa y PSOE-. El diputado popular Miguel Sánchez de Alcázar justificó su postura por entender la tauromaquia como «la fiesta más culta que hay en el mundo».

Premi Pau Albornà i Torras per a Óscar Caballero

► El periodista Óscar Caballero, col·laborador de *La Vanguardia*, va rebre ahir durant el congrés San Sebastián Gastronomika el primer premi de Periodisme Gastronòmic Pau Albornà i Torras. Caballero va agrair al jurat, format en gran part per cuiners, el reconeixement a una tasca que va iniciar fa dècades, quan la gastronomia no despertava l'actual interès mediàtic, i va assenyalar la importància de fer un periodisme gastronòmic de qualitat. / Redacció